

Giọng Ngâm Ngâm Ngùi

Truyện ngắn 700 chữ: **Nguyễn Văn Sâm**

Đưa tới cửa chị Thục còn dặn: “Mi coi mà giải quyết đi, tau coi bộ hấn đeo đẳng mi mấy chục năm nay đó. Ghen tương, theo phá phách hạnh phúc mi nên mi lặn lội tình duyên.”

Nghe mà xót xa đời mình. Tôi cũng có trách nhiệm phần nào về cái chết bi đát xảy ra cho Nghiêm. Tôi nói “Tội nghiệp Nghiêm, em từ chối anh ấy đã khổ, biết em có người yêu anh ấy liền buông thả đời, đến nỗi vướng vào chuyện đua xe tốc độ để gánh lấy tai nạn.” Tôi bá vai chị Thục, nước mắt đầy mi. Hai người đàn bà cùng thông cảm về phần số của một nhân vật đã đi khỏi thế gian này hơn ba thập niên rồi.

Lâu lắm chị Thục mới nói: “Để linh hồn hấn siêu thoát, mi quyết tâm ngay nha, thẳng đến chùa, vái vong linh hấn thông cảm. Mi tâm thành, hấn sẽ ngộ rằng theo đuổi cũng chẳng ích lợi gì. Hồn ma bóng quế! Hấn bỏ đi thì mi mới hanh thông đời.” Tôi nghe như có tiếng nói *phải đấy* nhẹ như gió thoảng bên tai, cảm giác xa xăm lúc Nghiêm rù rì trên tóc tôi nói lời yêu đương mật ngọt. Như có luồng hơi lạnh chạy từ đỉnh đầu tới cuối sống lưng, tôi chợt rùng mình.

Tôi nói : “Em chẳng còn muốn về nhà nữa! Đuổi mãi mà Thông chẳng chịu dọn đi. Cả năm rồi em đuổi như đuổi tà mà không được. Chán ghê! Về thấy mặt người hai lòng đã phản bội mình thì chỉ muốn đi mãi, đi mãi.”

Chị Thục có vẻ chưa muốn để tôi về, lại hỏi về Hợp. Tôi đứng lại trên ngạch cửa thở dài: “Ông tướng ấy còn ghê gớm hơn nữa, ly dị cả 7, 8 năm rồi vẫn còn kêu điện thoại trách móc về chuyện xa xưa cũ kỹ khiến mình mặc cảm như có tội trong khi cách sống gia trưởng đàn áp của ông ta hơn hai mươi năm qua và những ghen tương vô lý trong cuộc sống mới là nguồn gốc của sự gây đổ.”

Thục nói: “Cũng là sự xui giục gián tiếp của Nghiêm thôi! Vỵ nhớ không, hôm đó Nghiêm cầm tay em nói câu cuối trong nước mắt và đờn đau: “*Lấy nhau chẳngặng, thương hoài ngàn năm*”. Vỵ càng nên vái van cho Nghiêm hiểu mà siêu thoát.”

Và tôi xấn xái ghé chùa Ngọc Hoàng. Ngày Tết, thiên hạ nườm nượp. Không có chỗ đậu xe, đành đánh liều đậu nghênh ngang trước cổng chùa, xuống đứng day vào chánh điện xá xá vái van Phật Tổ độ Nghiêm vãng sanh tịnh thổ. Thế thôi, chẳng van xin gì ở Nghiêm cho mình.

Tôi về nhà, lòng nhẹ nhõm, mở cửa, càng khoan khoái hơn khi thấy nhà trống trơn. Người tôi không muốn thấy mặt đã dọn đi. Tất cả đồ đạc của ông ta biến khỏi mắt tôi, tấm *note* gắn trên tủ lạnh hôm giao thừa khuyên ông ta nên ra khỏi nhà vì tôi đã hết yêu, lãnh cảm, nằm lẫn lóc bên máy điện thoại. Máy có tin nhắn, tôi bấm nút. Hợp chúc tôi được hạnh phúc cuối đời, ra Giêng anh lập gia đình mới. Lập gia đình có nghĩa là sẽ không còn có thể gọi điện thoại quấy rầy tôi nữa.

Tôi hạ bức ảnh Nghiêm xuống. Không còn cần thiết nữa, mắt ảnh bây giờ cũng không liếc theo dõi từng bước chân tôi. Tôi nói: “Vỵ cảm ơn Nghiêm, chắc anh đã hiểu, chữ *ngàn năm* nên lý giải là một đời người, không nên hiểu cách khác.”

Tết tuy chưa có pháo, nhưng lòng tôi rộn rã vô bờ. Biết chắc trong các chương trình mua vui sắp tới cho cộng đồng tôi sẽ ngâm thơ xúc cảm nhưng hữu lý hơn giọng ngâm ngùi thê lương không cần thiết trong suốt bao nhiêu năm nay tôi cố tránh mà không được.

Victorville, CA June 12-21-2011

Nguyễn Văn Sâm